

ДЖУНИЧИРО ТАНИДЗАКИ КОМЕДИАНТЪТ

Превод от японски: Вера Вутова, Дора Барова, 2016

chitanka.info

Беше средата на април 1907 година. Портсмутският договор сложи край на Руско-японската война, държала в тревога света от пролетта на 1904 до есента на 1905 година. В името на благоденствието на отечеството едно след друго израстваха промишлени предприятия, надигаха глава аристократите и новоизпечените богаташи, в чиито ръце се ковеше златото. Навред цареше атмосфера на празнично обновление.

Сакурите по насипа Мукоджима бяха в пълния си разцвет. В ялната неделна утрин препълнените влакове и параходчета откарваха пътниците си към Асакуса^[1], а под моста Адзумабаши сновяха мравуняци от народ. Отвъд моста, от Яхомацу до кея Кототой, се стелеше мараня, а на отсрещния бряг, обгърнати от синкава мъглявина, дремеха дворецът на принц Комацу и уличките на Хашиба, Имадо и Ханакавадо. Още по-нататък, в спареното синкаво небе, се очертаваше силуетът на дванайсететажна пагода.

Сумидагава^[2] черпи дълбоките си води от Сенджю, опасва остров Комацуджима и се превръща в пълноводна река. Опиянена от пролетта, тя лениво се носи надолу под моста Адзумабаши и сияе на слънчевите лъчи. Натоварени с пътници, тръгнали да се любуват на цъфналите вишни, лодките и параходчетата се поклащат в щедрите обятия на ефирните вълни и като че ли потъват в мек футон^[3]. От време на време от устието на канала Саниабори се откъсват корабчета, пресичат веригите от сновящи нагоре-надолу лодки и отвеждат към хълма Мукоджима многобройните пътници, запълнили палубите.

Беше около десет часът сутринта. До устието на Кандагава^[4] от сянката на крайбрежното ресторантче „Камесейро“ се отдели една украсена с платно на червени и бели райета лодка и се понесе към средата на голямата река. В лодката пътуваше компания от мъже, смешници и гейши, а сред тях седеше новоизпеченият богаташ Сакакибара, чието име бе известно всекиму в Кабуточо^[5]. Той раздаваше благосклонни погледи на всички страни и обръщаше една подир друга чашките саке, а пълното му лице червенееше от алкохола. Когато лодката се изравни с оградата на имението „Фуджидохаку“, изпод платненото ѝ покривало се разнесоха бодри песни в съпровод на струнни инструменти. Закачливите звуци разлюляха речните води и огласиха брега. Пешеходците по моста Рьококубаши и по крайбрежните улици на Асакуса обръщаха любопитно глави към

необичайната гледка. От брега всичко на лодката се виждаше като на длан. От време на време плъзгащият се по водата лек ветрец довяваше игриви женски гласове.

Щом лодката докосна брега на Йокоами, на борда ѝ се появи мъж с маска на странно чудовище с дълга шия. Под акомпанимента на шамисена той заподскача в някакъв ужасно смешен танц. На главата си мъжът бе надянал дълга шия от книжен плик, в края на която се развяваше огромен балон с нарисувано на него женско лице. Своето лице мъжът бе скрил в плика. Облечен бе в кресцящо копринено женско кимоно, с бели таби^[7] на краката. Когато подскачаше и размахваше ръце, изпод алените му ръкави се подаваха мускулести китки с подпухнали, задебели пръсти. Балонът с женското лице се поклащаше закачливо на вятъра, поглеждаше надолу към стрехите на близките крайбрежни къщи и — аха! — да закачи мачтите на насрещните корабчета. Хората наблюдаваха с интерес това забавно зрелище, пляскаха с ръце и избухваха в смях при всяко полюшване на балона.

Неусетно лодката стигна до моста Умаябаши. Той бе почернял от народ. Притиснатите едно до друго жълтеникави лица зяпаха с любопитство приближаващата се лодка. Главата на страшилището се очертаваше все по-ясно на фона на небето и размиваше зрителите с глуповатия си израз — ни плачлив, ни засмян, ни сънлив. Тя се издигна високо над водата и се заби в перилата на моста с лице към зяпачите, но след миг, повлечена от лодката, отново се понесе плавно напред в синия простор.

Минувачите по моста Адзумабаши отдалеч забелязаха приближаващата се към Камагато лодка, а хората в нея виждаха възбудената от нетърпеливо очакване тълпа. Сякаш се готвеха да посрещат войници от фронта. И там, както на моста Умаябаши, при появата ѝ избухнаха викове и смях.

Най-сетне лодката доплува до насипа Мукоджима. Шамисенът зазвуча още по-силно и тласкана от игривата мелодия, лодката запори стремително речните води като колесница с цветя, теглена от пъргави волове. И пътниците, които отиваха да се любуват на цъфналите вишни, и учениците, които с весели подвиквания размахваха червени и сини флагчета, и тълпите по двата бряга — всички бяха устремили поглед в необикновената лодка. Танцът на плашилото ставаше все по-

плавен, а балонът с женското лице ту се поклащаше на речния бриз, ту чезнеше в белия дим на параходчетата или се издигаше нагоре — по-високо и от хълма Мацучияма. Станала обект на всеобщо внимание, главата лудуваше и кокетничеше със зрителите.

Недалеч от кея Кототои лодката се приближи до насипа, но не спря, а продължи надолу по течението. Хората, които се разхождаха около вила „Окура“, вече бяха забелязали чудовищната глава и като се питаха в недоумение: „Какво ли ще да е това?“, я изпроводиха учудени.

А лодката, предизвикала такова оживление на насипа, спря до кея Ханацукикадан и пътниците се изсипаха вкупом на поляната.

— Моите почитания! Моите почитания, господа! — кланяше се маскираният мъж на спътниците си и гейшите. После, под бурните аплодисменти на околните, смъкна плика и изпод алената му качулка се показа приветливо мъжко лице с гола глава.

На брега компанията започна бурна веселба. Мъжете и жените се пръснаха по поляната и се спуснаха да танцуват, като пляскаха с ръце и подвикваха закачливо. Без да сваля женското кимоно, мъжът нахлузи върху белите си таби сламени сандали с червени връзки и подгони гейшите. Той залиташе като пиян след тях, но и те не му оставаха длъжни и го погваха, а той хукваше подплашен да се крие. Околните се превиваха от смях. Алените поли на кимоното му се отмятаха и оголваха косматите му колене.

— Чакай да те хвана аз теб, Кий-чан, чакай! — заканваше се изразително като актьор мъжът и ту се прикриваше с ръкавите на женското си кимоно, ту удряше глава в някое дърво и се въртеше тромаво като в омагьосан кръг, без да може да хване някого. Всички наоколо се смееха от сърце. Притаила дъх, една от гейшите се промъкна на пръсти зад него и извика закачливо в ухото му:

— Хей, скъпи, виж ме, тук съм! — Сетне го тупна по гърба и побягна.

— Ей ти, какво правиш тук? — сгълча го един от гуляйджиите, хвана го за ухото и го повлече след себе си.

— Ох, пусни ме, боли! — захленчи смешникът, като свиваше вежди и правеше страдалчески гримаси. В израза му имаше нещо хем смешно, хем миловидно и на околните им се искаше да го подразнят — да го чукнат по главата или да му дръпнат носа.

Една около шестнайсетгодишна гейша го издебна, хвана го за двата крака и го прекатури на земята. Разнесоха се гръмки смехове, мъжът се изправи тромаво, но някой бързо закри очите му. Смешникът зина.

— Кой смее да ме обижда мен, стареца? — кресна той и с маниера на Юраноске^[8] разпери широко ръце и закрачи разгневен.

Този човек беше комедиантът Сампей — бивш борсаджия от Кабуточо. Още на младини той обичаше шегите и веселието, а на четирийсет и пет годишна възраст започна да учи при известния комик Янагибаши. Много скоро дотолкова се прочу с таланта си, че никой от комиците не можеше да му съперничи.

„Колко безгрижен е този Сакураи, просто да му завиди човек! (Сакураи беше фамилията на Сампей.) Роден си е за клоун, а не за борсаджия. Да не говорим, че е толкова доволен, сякаш всичко му е наред“ — казваха често по негов адрес старите му познати.

По време на Японо-китайската война Сампей отвори прилична канторка, нае четирима-петима души и завърза познанство със Сакакибара и други преуспяващи борсаджии. С друго обаче се прочу Сампей. За него обичаха да казват: „Само с този човек можеш да се повеселиш истински“. Сампей бе душата на всички компании, без него пиршествата бяха обречени на провал. Пееше хубаво, бе сладкодумен и нито за миг не се замайваше от популярността си. Нещо повече — без да обръща внимание на солидното си положение като борсов посредник и на мъжката си репутация, той съвсем по детски се радваше на похвалите и закачките на приятелите си и гейшите. Когато пийнеше, лицето му лъсваше под силната светлина на лампата, той започваше да подвиква весело и да сипе шегички, а очите му искряха от радост. Веселбите и развлеченията бяха в кръвта му, гуляйджийството — негово призвание. За Сампей всички хора бяха еднакви. Беше любезен дори с гейшите и не пропускаше, преди да поведе разговор, да се осведоми най-напред за здравето на всяка. Онези, които го срещаха за пръв път, отначало се дразнеха от присъствието му и го ругаеха наум. Но опознаеха ли го по-добре, ядът им минаваше и те с охота общуваха с него. Това ласкаеше Сампей. Контактите с хората бяха най-голямото му удоволствие. Но макар че бе известен, никой не се увърташе наоколо му, нито една жена не се увлече по него заради парите или заради популярността му. Не се обръщаха към него

почтително. Викаха му просто „Сакураи-сан“. Постепенно всички свикнаха с това обръщение и никому не минаваше през ум, че не е твърде любезно. А и Сампей не очакваше от хората уважение или проява на нежни чувства. Поведението му караше околните да изпитват нещо средно между презрение, съчувствие и умиление.

Дори на бедняците не им идваше наум да му се поклонят при среща. Хорската снизходителност не само че не го засягаше, нещо повече — той я приемаше за нещо нормално.

Щом се сдобиеше с пари, Сампей веднага събираше компания и устройваше щедра почерпка. А поканеха ли го на банкет или на пийване с приятели, моментално зарязваше работата, забравяше всичко на света изхвъркваше от къщи. Още на прага компанията го посрещаше снизходително с думите:

— О, добре си дошъл! Благодарим ти за труда!

Сампей се покланяше дълбоко и напълно сериозно им отвръщаше:

— Дай боже и вие да ме почетете така!

После започваха шегите. Някоя от гейшите му подвикваше, като имитираше мъжки глас:

— Ей ти, я ми донеси онова там! — И му подхвърляше смачкано късче хартия.

— Хиляди благодарности! — покланяше се няколко пъти Сампей, полагаше късчето хартия на ветрилото си и угоднически ѝ го подаваше. После с глас на уличен фокусник се провикваше: — О, благодаря ви! Хвърляйте, господа и дами, по-смело, хвърляйте! Услугата ще ви струва само два сена^[9]. Смилете се над нас бедните. Лишете силния, за да помогнете на слабия, господа токийци!

Не си мислете само, че този безгрижен човек не знаеше що е любов. И той като другите мъже водеше от време на време в къщата си момичета, но не стигна до женитба. Влюбеше ли се, готов бе на всичко, за да спечели благоволенieto на любимата си. Изпълняваше желанията ѝ без капчица мъжко достойнство, съгласяваше се покорно с всяка нейна прищявка. Случваше се дори някоя пийнала нахалница да го нарече „глупак“ и да го удари по главата. Когато заведеше жена вкъщи, Сампей преставаше да посещава чайните. Всяка вечер събираше приятели и борсаджии на втория етаж на своя дом и под

звучите на шамисена, в изпълнение на новата му любима, се лееше саке, гърмяха весели песни.

Веднъж един негов приятел му отне под носа поредната любима. Сампей понасяше тежко раздялата. Как ли не се мъчеше да открие причината за изневярата. Стигна дотам, че започна да купува подаръци за новия любовник, да води двамата на театър, да ги кани често у дома си, където ги настаняваше на почетно място, демонстрираше им щедрот си гостоприемство и с огромно удоволствие ги развличаше.

Намираха се и жени, които гледаха само да отмъкнат някоя пара от Сампей. Те се възползваха от мекушавия му характер, от това, че не бе ревнив, и изобщо спекулираха с безобидния му нрав. Сампей се влюбваше от пръв поглед до полуда, но както бързо се разпалваше, така бързо и угасваше страстта му. Затова често сменяше обекта на своята любов. Ала нито една не го обикна истински. Изстискваха го до последната йена, а после го зарязваха. Сампей нямаше авторитет и сред служителите в кантората си. Затова работата му не вървеше, докато накрая се разори. Той не се отчая — опита късмета си и като борсов посредник, и като агент, а на всеки срещнат се мъчеше да втълпи, че не след дълго отново ще забогатее.

Понякога го приемаха добре и му даваха работа, колкото да припечели нещо. Но Сампей отново попадеше в плен на някоя жена и така по цяла година едва свързваше двата края. Когато затъна до гуша в дългове, той отиде в кантората на стария си приятел Сакакибара и му се примоли:

— Не би ли могъл да ми дадеш някаква работа?

Така Сампей стигна до положението на обикновен закупчик. Ала не можеше да забрави сладостта на волния живот с гейшите. Веселието бе в кръвта му и дори в кантората си тананикаше шеговити песнички. Понякога му се причуваха нежни женски гласчета и леки звуци на шамисен и мислите му литваха недалеч. Накрая, изгубил напълно търпение, той пускаше в ход цялото си красноречие, откопчаваше някоя и друга йена назаем, зальгваше криво-ляво господаря и хукваше да се весели.

„Абе той не е лош човек“ — мислеха си някои и му даваха пари назаем. Но в крайна сметка започваха да се дразнят, че постоянно им досажда, и го ругаех наум: „Ама че нахалник се оказа този Сакураи! На такъв пройдоха хич да не вярва човек. По-рано не изглеждаше

толкова лош. Само да ми падне пак с неговите молби, ще му дам да разбере!“. Но Сампей така се умилкваше, че никой не намираше сили да го наругае.

— Непременно ще ти ги върна следващия път. Само не ми отказвай сега! — преследваше той познатите си. — Хайде, моля те, дай ми малко пари назаем! Хващам се на бас, че веднага ще ти ги върна. Заклевам ти се в бога! — Така додяваше с упорството си и принуждаваше хората да му отстъпват.

На Сакакибара това му омръзна и един ден рече на Сампей:

— Слушай, какво ще кажеш, ако те вземам от време на време със себе си в чайните. Стига си додявал на хората! — Оттогава Сакакибара го водеше понякога в чайните като свой придружител. Така Сампей започна да се проявява на новото си поприще. Разтревожеше ли се Сакакибара от несполуките в търговията, нищо не му действаше така успокоително, както безгрижното лице на Сампей на чашка саке. Затова господарят все по-често го водеше със себе си. Накрая Сампей усвои новия занаят по-добре от работата си в кантората. Мотаеше се от сутрин до вечер безгрижно и подхвърляше на всеки срещнат:

— Да ви се представя, моля. Аз съм гейшата на кантората „Сакакибара“.

Жената на Сакакибара произхождаше от почтена фамилия. Имаха няколко деца, най-голямото от които беше момиче на около шестнайсет години. Всички — от господарката до прислужниците, обичаха Сампей.

— Сакураи-сан, ела тук да те почерпим! Ела в кухнята да си пийнеш една чашка, хайде! — привикваха го те често с надежда да ги поразвесели с пикантните си истории.

А стопанката на дома обичаше да му казва:

— Ох, защо не съм безгрижна като теб! Тогава нищо не би ми дотягало, дори и недоимъкът. Какво по-голямо щастие от това да живее човек весело.

— Ами че така си е! От кое време не помня да съм се ядосвал. Ще попитате защо — защото винаги съм живял весело — повтаряше доволно Сампей.

Понякога си тананикаше с прегракнал глас. Какво ли не пееше — и народни песни, и балади, и мелодии от приказки. Слушаха го с удоволствие, защото пееше от сърце и гласът му звучеше по най-

различен начин, дори наподобяваше звуците на шамисен. Излезеше ли на мода някоя песничка, Сампей пръв я научаваше и бързаше веднага да се похвали на господарката си:

— Чуйте само каква чудесна песничка съм научил! Когато в театъра „Кабуки“ поставяха нова комедия, Сампей ходеше по няколко пъти да я гледа. Стараеше се да запомни до най-малка подробност песните и да усвои всяка тънко̀ст на изпълнението на Шикан и Яодзо^[10]. Нищо не можеше да го смуги. Понякога даже в тоалетната или наред улицата се ококорваше, отмяташе глава и запяваше с всички сила. А когато се чудеше какво да прави, започваше да си тананика или да имитира някой актьор. С една дума, и сам да останеше, място не можеше да си намери, ако не пее.

Сампей от дете се увеличаше по музиката и хумора. Родом бе от Атаго в района Шиба. Дете с необикновени способности и силна памет, още като ученик в началното училище той си спечели славата на вундеркинд. Точно тогава започна да се увелича по шегите, затова, макар че беше отличник, съучениците му го гледаха с пренебрежение. Сампей хич не се трогваше от това. Най-много обичаше да събере публика и да разказва смешни истории. Докато разбере човек, той вече се е качил на висок стол и след няколко поклона започва да разказва увлекателно:

— Благодаря за вниманието, с което ме удостоявате, господа! Ето какво ще ви разкажа сега. Имало един господин, който обичал виното и жените. Колкото до жените, те му действали много по-силно от виното. Нали от времето на Амагерасу^[11] у нас казват: „Там, където няма жени, цари вечен мрак...“.

Речта на малкия разказвач се лееше плавно и внушаваше по детски искрена любов и уважение. След всяка негова дума и фраза публиката прихваше да се смее, а разказвачът ѝ отвръщаше с поглед, пълен с обич и топлота — поглед на човек, който изпитва истинска наслада от общуването с хората. Когато в такт със звуците на шамисена отекнеше чаровният му глас в игрив народен припев, дори детската кръв закипяваше, усетила изкушенията на развихрилото се веселие.

На път за училище Сампей имаше навик да се спира под прозореца на учителя по музика и да слуша урока в захлас. Дори

посред нощ, когато се заседаваше над книгите, чуеше ли музика, той мигом затваряше учебника и се унасяше.

Сампей бе дваисетгодишен, когато за пръв път попадна в компанията на гейши. Заобиколен от жени, с чаша в ръка, с пълни със сълзи очи, той потръпваше от вълнение под омайните звуци на шамисена. Без съмнение този младеж имаше природна дарба и обичаше изкуството.

Сампей стана комедиант преди всичко благодарение на господин Сакакибара. Веднъж Сакакибара му каза:

— Виж какво, от твоето размотаване тук няма никаква полза. Ако питаш мен, най-добре е да тръгнеш да развличаш хората, стига, разбира се, да имаш желание за това. Хем ще пиеш без пари в чайните, хем ще ти дават бакшиши. Какво по-хубаво от този занаят за лентяй като теб.

Сампей сякаш само това и чакаше и с помощта на господаря си се зае да изучава комичното изкуство при Янагибаши. Тогава учителят му даде псевдонима Сампей.

„Разбрахте ли, че Сакураи ще става шут. Брей, на какво ли не е способен човек!“ — разнасяха мълвата познатите му от Кабуточо. А Сампей, макар и новак, се справяше чудесно с изкуството да развлича хората и още преди да се прочуе като професионален комик, способностите му станаха добре известни на всички.

Веднъж господин Сакакибара събра няколко гейши на втория етаж на една чайна и обяви, че е решил да ги посвети в изкуството на хипнозата. Започна да ги приспива една след друга, ала само една помладичка се поддаде отчасти на хипнозата. Какво ли не опита Сакакибара, но останалите гейши продължаваха да бодърстват. Тогава Сампей изведнъж се ококори уплашено и рече:

— Олеле, господине, тая хипноза хич не ми харесва. Като гледам как се унасят тези жени, струва ми се, че направо ще откача.

Истината беше, че и самият Сампей се изкушаваше да опита.

— Я гледай ти каква била работата! Дай да те хипнотизирам аз теб. Ето на, приспивам те и ти постепенно се унасяш... — говореше господинът, забил поглед в Сампей.

— А не, за нищо на света! Само това не! — развика се побледнял Сампей и хукна да бяга. Но Сакакибара се втурна след него, догони го и като го галеше по лицето, започна да му внушава:

— Ето на, хипнозата ти подейства. И да бягаш, и да не бягаш, нищо няма да те спаси.

Но още не беше изрекъл тези думи, когато Сампей отпусна глава и се свлече на пода.

Сампей изпълняваше всичко, което полу на шега, полусериозно го караха да върши. Кажеха ли му, че изглежда тъжен, той тутакси поглеждаше жално и избухваше в ридания. Попитаха ли го защо е сърдит, лицето му моментално почервеняваше от гняв. Преструваха се, че му предлагат саке, а вместо това му подаваха чиста вода, но той я приемаше с благодарност. Залъгваха го, че му подават шамисен, а той протягаше ръце и прегръщаше въображаемия инструмент. При всяка подобна шега се разнасяше пискливият кикот на гейшите. Накрая като похлупак на всички задевки Сакакибара вдигна полите на кимоното си точно под носа на смешника. Тогава някой подвижна:

— Ей, Сампей, приятно ли ухае, а?

— О, какъв прекрасен аромат! От този мирис сърцето ми се разтуптява още по-силно! — отвърна Сампей и благоговейно подсмъркваше.

— Хайде, стига толкова! — плесна накрая с ръце господинът право в ушите на Сампей, а той се ококори и завъртя глупаво очи.

— Олеле, май дойдох на себе си! Ама че страхотия е таз хипноза! Дали не съм извършил някакви щуротии, докато бях в несвяст, а? — тюхкаше се Сампей, сякаш наистина сега идваше на себе си.

В този момент заядливата гейша Умекичи се промъкна напред и се провикна:

Колко му е да го хипнотизирам този Сампей! Ето, виждате ли, дрямката вече го наляга. Хайде, хайде, унасяй се, какво чакаш! — После прокара ръка по лицето му и продължи да му внушава: — Ето, ти вече си безсилен, вече си хипнотизиран...

Неочаквано Сампей със зейнала уста се свлече и увисна на рамото ѝ. После Умекичи започна да се преструва, че е богинята Каннон^[12], караше го да ѝ се моли или го плашеше с голямо земетресение. Всеки път на лицето на Сампей се изписваха най-невероятни физиономии. Почувстваше ли обаче погледите на Сакакибара и Умекичи, моментално се свличаше и потъваше в лоното на съня.

Една вечер на път за Дома Умекичи срещна Сампей на моста и като го погледна втрещено, извика:

— Е, Сампей, хайде де!

Сампей избоботи нещо несвързано и падна по гръб точно на сред пътя.

Този човек беше способен на всичко, за да разсмива и весели хората. Шегите му понякога бяха толкова непринудени, че околните ги приемаха съвсем сериозно.

Някой пусна слух, че Сампей се увлякъл по Умекичи и затова се поддавал така лесно на хипнозата ѝ. Сампей наистина харесваше такива вироглавки като Умекичи, за които мъжете са нищо. Той така хлътна по нея, че при всеки удобен случай се опитваше да ѝ намекне за чувствата си. Тя обаче продължаваше да го разиграва и изобщо не благоволяваше да го ощастливи с взаимност. Издебнеше ли момент, когато Умекичи бе в добро разположение на духа, Сампей се опитваше да я умилостиви, но тя ококорваше по детски очи и му отправяше заплахи от рода на:

— Ако отново те чуя да ми говориш за това, ще те хипнотизирам!

Сампей се вцепеняваше от погледа ѝ и тутакси се отказваше от сериозните си намерения да ѝ се обясни в любов. В края на краищата той не се стърпя и реши да се изповяда на господин Сакакибара:

— Извини ме, че те отвличам от търговските ти дела. Да си призная, не ми достига кураж и затова се обръщам с молба към теб. Ти имаш авторитет, склони я да ми подари поне една нощ!

— Разбрано. Можеш да разчиташ на думата ми — отсече господинът и воден от едничкото желание да си направи шега със Сампей, веднага се зае да урежда работата.

Още същата вечер Сакакибара повика Умекичи в една чайна, която често посещаваха, и ѝ откри горещата молба на Сампей. Започнаха да се уговарят.

— Слушай, може и да е грях, но още тази вечер ще го привикаш тук. Ще го хипнотизираш хубавичко, ще го съблечеш чисто гол и прави с него каквото си поискаш. А аз ще се скрия някъде да ви се полюбувам — увещаваеше я Сакакибара.

— Ох, някак си ми е жал за него... — рече колебливо Умекичи, но после реши, че няма да е зле да си направят шега. Нали Сампей не

бе от онези, дето се обиждат.

По-късно същата вечер Умекичи изпрати по един рикша писмо до Сампей. „Тази вечер съм сама. Непременно ела да ме навестиш!“ — пишеше му тя. Като прочете писмото, Сампей се разтрепери от радост. Нямаше съмнение, че господинът бе казал добра дума за него. Натъкми се с необичайно старание и наконтен като фронт, се отправи към Дома.

— О, ти ли си, заповядай! Не се стеснявай, влизай! Сампей-сан, тази вечер съм съвсем сама. Отпусни се де, чувствай се като у дома си! — подкани го любезно Умекичи и го въведе в стаята. Подложи му възглавница, наля му саке и се засуети угодливо около него. Сампей бе пообъркан от това необикновено внимание, но под действието на алкохола постепенно се успокои.

— Ох как обичам такива мъжки момичета като теб, Умекичи! — започна да я обсипва той с комплименти, без да подозира, че господарят му заедно с няколко гейши наблюдават от втория етаж през решетката на отвърстието за смет. Умекичи, едва сдържайки смеха си, се умилкваше около Сампей и му говореше:

— Сампей, ама ако наистина ме обичаш, докажи го!

— Ох, как да ти докажа! Трудно ми е! Ще ми се да си разсека гърдите и да ти покажа как изгаря сърцето ми по теб.

— Ами тогава ще те хипнотизирам и ще ти помогна да разкриеш душата си истински. Хайде, миличък, заради мене, унеси се! — изкомандва го Умекичи.

— Моля те, само това не! — Сампей бе решил твърдо да ѝ се обясни тази вечер в любов. Нямаше смисъл да се лъжат повече. Готов беше да ѝ разкрие напълно чувствата си. „Всъщност аз се поддавах на хипнозата, защото те обичам“ — мислеше да ѝ признае той. Но тъкмо в този решителен момент се разнесе примамливият глас на Умекичи:

— Спокойно, спокойно, миличък! Ти си вече в обятията на съня.

Ясният ѝ поглед му повеляваше да се подчини и той постепенно започна да се унася и да бълнува насън: „За милата ми Умекичи и живота си ще дам. Само да ми каже тя: «Умри!», ще умра начаса“.

Сакакибара и гейшите решиха, че Сампей вече е изпаднал напълно в състояние на хипноза, и спокойно се вмъкнаха в стаята. Наобиколиха спящия и прехапали устни, за да не прихнат, наблюдаваха с интерес как Умекичи се забавлява с него и я дърпаха за

ръкавите. Сампей усети, че си правят шега, но не се издаде, а продължи да се преструва на хипнотизиран. Да се подчини на волята на любимата си, бе за него безкрайно удоволствие, затова, забравил срам, той изпълняваше капризите ѝ.

— Тук сме само двамата. Не се стеснявай де! Хайде, събличай хаорито си!

При тези думи Сампей бързо свали коприненото си хаори с подплата, изпъстрена с вечерни сакури. Умекичи развърза тъмносиния му атлазен пояс на цветя, смъкна аленото му празнично кимоно и той остана по долно бяло копринено кимоно, на чийто гръб бе извезан богът на гръмотевиците сред преплитащи се огненочервени мълнии. Постепенно Умекичи го разсъблече напълно. Сампей стоеше гол от глава до пети, замаян от примамливите ѝ слова. След като се повесели на воля и му се насити, гейшата го остави да спи и се измъкна навън с цялата компания.

На следващата утрин Сампей отвори очи и отправи към Умекичи влюбен поглед. Тя седеше до главата му по нощница, а наоколо нарочно, за да заблуди бедния Сампей, бе разхвърляла възглавници и дрехите си.

— Аз току-що станах и измих лицето си. А ти, миличък, така здраво спиш. Затова ще живееш дълго. — Тя му говореше, като че ли нищо не се е случило.

— Колко си мила, Умекичи! Дано е така, както казваш. Важното е, че сега няма по-щастлив човек от мен на света. Мечтата ми най-после се сбъдна.

Сампей въздъхна и направи няколко дълбоки поклона. После, като се суетеше, надяна кимоното си и рече:

— Извинявай, но ще си тръгна по-рано, че види ли ме някой, кой знае какви клюки ще плъзнат. Моите почитания, скъпа! Ама че кавалер съм бил! — Той се удари по главата и изскочи навън.

След няколко дни господин Сакакибара го попита:

— Сампей, абе какво става с тебе тези дни?

— О, хиляди благодарности! Всичко дължа само на теб. Но да ти кажа право, оказва се, че в крайна сметка жената си е жена, колкото и да изглежда отракана. Смятам, че ти е ясно, какво да ти разправам повече — отвърна Сампей.

— Абе по всичко личи, че си станал изпечен кавалер — отбеляза ехидно господинът.

— Е-хе-хе... — разнесе се звучният обигран смях на Сампей и той се плесна с ветрилото по челото.

---

[1] Един от най-старите и оживени квартали на Токио, някогашен център на развлечения. — Б.пр. ↑

[2] Река, която минава през Токио. — Б.пр. ↑

[3] Пухкав и много мек дюшек. — Б.пр. ↑

[4] Река, протичаща през Токио. — Б.пр. ↑

[5] Квартал в Токио, където се намира борсата. — Б.пр. ↑

[7] Копринени или памучни чорапи с един пръст. — Б.пр. ↑

[8] Герой от пиеса в театър „Кабуки“. — Б.пр. ↑

[9] Стара японска парична единица, равна на една стотна от йената. — Б.пр. ↑

[10] Актьори от театър „Кабуки“ — Б.пр. ↑

[11] Богиня на Слънцето, върховно божество в шинтоистката религия. Съгласно митологията е създателка на японските острови. — Б.пр. ↑

[12] Будистка богиня на милосърдието. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.